

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk
verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat koninkrijk zal
aan geen ander volk overgelaten worden: het zal al die koninkrijken vermalen en te
niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan”. DAN. 2: 44.

No. 17.	Abonnementsprijs per jaar:	2e Jaargang
1 SEPTEMBER.	Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	1897.

Eene vriendschappelijke discussie

Verzameld van een werk, getiteld: „MR. DURANT OF SALT LAKE
CITY,” door BEN. E. RICH.

De plaats waar dit verhaal voorviel is eene kleine stad in het zuid-westelijk gedeelte van Tennessee, welke wij Westminster zullen noemen. In dit schoone stadje is een koffiehuis. Het kan bijna niet de naam van hôtel voeren, daar het grootelijks op een privaat woonhuis geleeke, met gemakken en verdeelingen voor een beperkt aantal gasten en de bezoekers werden er heen getrokken door zijne huisselijke eigenschappen. Een planter, Marshal genaamd, was de eigenaar dezer plaats, welke als Harmony Place bekend was.

Op het oogenblik waarop wij schrijven (September 189-) waren er drie gasten — een advocaat Brown genaamd, die Westminster had gekozen als eene plaats geschikt tot de uitoefening van zijn beroep; een geneesheer Slocum geheeten, die een zelfde voor-nemen had en een geestelijke Fitzallon genaamd, een reiziger welke reizende was voor gezondheid en vermaak.

Terzelfder tijd verscheen een ander bezoeker. Hij was een man met bekorend uiterlijk en omtrent dertig jaren oud, met aangename manieren en eene in het oogvallende duidelijke manier om zijne gedachten in het gesprek voor te stellen. Dit was Charles Durant, die van het Westen kwam.

De avond van den eersten dag, welke de komst van den vreemdeling kenmerkte, zat het geheele personeel van Harmony Place op de veranda.

Het eene onderwerp na het andere werd opgenomen, besproken en weder verlaten, of ten minste ter zijde gelegd om voor een ander plaats te maken. Het gesprek ging van punt tot punt

voort, totdat de onderwerpen der stille vergadering meer het aanzien verkreeg van een verstandelijk mengsel dan van iets anders. Twee onderwerpen welke ons meer dan eenig onderwerp nationaal en soms plaatselijk beroeren — politiek en godsdienst — waren tot hertoe ontkomen. Zij werden echter niet vergeten en het laatste werd eindelijk door den leeraar begonnen, zeggende: „In zeker opzicht de kerk vertegenwoordigende, zooals ik doe, ben ik verheugd bekwaam te zijn om te verklaren, dat in de zaken van organisatie, tucht en plaatsen van eeredienst, Amerika volkomen christelijk is.”

„Gedeeltelijk stem ik met u in”, zeide de advocaat, „en toch behoor ik in het geheel tot geen kerk, inderdaad erken ik het Christendom niet als eene afdeeling van het beschaafde leven.”

„Waarom, hoe is dat?” zei Fitzallen, „ik dacht, dat bijna ieder in deze landstreek orthodox was, ten minste in zekere mate.”

„Niet zoo met mij, dit verzeker ik u,” antwoordde de ander, „en het vreemdste er van is, dat mijne inzichten het gevolg zijn van onderzoek en van de eigenaardige verklaringen van hen die godsdienstig onderwijs tot hun beroep maken. Zij, die de gelooven, welke verondersteld worden hunne grondstellingen op den Bijbel gebaseerd te hebben, aannemen, leven niet, naar het mij toeschijnt, in overeenstemming er mede en de geestelijkheid — geen beleediging is er mede bedoeld — wijdt zich meer aan het verkrijgen van geld dan aan het redden van zielen.”

De vreemdeling van het westen luisterde met al de aandacht van iemand die zeer belangstellend is. Het scheen alsof een verlangde gelegenheid gekomen was en hij was niet afkeerig om te antwoorden wanneer er naar zijne gedachten gevraagd werd. Dit gebeurde toen de geestelijke, nadat hij zijn besluit verklaard had om met de ongeloofige „te arbeiden,” zich tot den nieuw aangekomene richtte en zeide:

„Ik weet niet of gij in deze discussie vóór of tegen mij zult zijn, maar als gij komt van wat wij van het oosten geneigd zijn als het land te beschouwen waar de bepalingen niet ernstig zijn, zoo veronderstel ik, dat u geneigd zijt hem eer dan mij te helpen.”

„Wel, Heeren,” zeide Durant, „dit onderwerp wekt mijne belangstelling en daar ik en mijne denkbeelden aan u allen onbekend zijn, zoo wil ik, als dit u aangenaam is, trachten eenig licht over het onderwerp te werpen. Ik ben een geloovige in de godsdienst, en maak aanspraak op eene getuigenis van de waarheid van het Evangelie van Christus uit goddelijke bron en toch wordt ik vaak door leeraars tegengesproken.”

„Ik kan mij niet voorstellen waarom dit zoo is,” zeide Fitzallen als gij, zooals gij zegt, een waar geloovige in Christus zijt en eene getuigenis van Hem hebt.

„Als u mij wilt toestaan eenige vragen te doen, gedurende mijn gesprek met Mr. Brown, dan kan ik een algemeen aandeel in uwe discussie nemen; onder beding dat, indien wij op eenig punt verschillen, het dan op eene vriendschappelijke wijze is.”

„Zekerlijk,” zei de geestelijke, „ik ben zeker, dat het een genot voor mij zal zijn als gij u in ons gesprek mengt en ik twijfel niet of Mr. Brown en de andere heeren zijn van hetzelfde gevoelen.”

Het geheele gezelschap drukte hunne goedkeuring uit met de voorgestelde verwisseling van gedachten.

„Welnu, Mr. Brown,” zeide Fitzallen, „wat bijzonder gedeelte van het christelijk geloof schijnt u toe als zijnde het moeielijkste te verstaan?”

„Ik betuig, dat er vele zijn. Laten wij echter met een van de voornaamste beginselen van uw geloof beginnen. Ik wil u verwijzen naar sommige geschriften van de Kerk van Engeland. Het eerste artikel des geloofs, vervat in het gebedenboek van de Kerk van Engeland is: Er is maar één levend, waarachtig en eeuwig God; zonder lichaam, deelen of gevoelens; met oneindige macht, wijsheid en goedheid; de maker en onderhouder aller dingen, beiden zichtbaar en onzichtbaar; en in de eenheid dezer Godheid zijn er drie personen van ééne zelfstandigheid, macht en eeuwigheid — de Vader, Zoon en de Héilige Geest! Volgens dit is uw geloof dus, dat de Vader, Zoon en Heilige Geest één persoon zijn, zonder lichaam, deelen of gevoelens.”

„Gij hebt zeker correct van het gebedenboek aangehaald, ik kan niets verkeerd daarin zien. Welke fout vindt u er mede?”

„Ik kan mij geen begrip vormen van een God, die geen lichaam, deelen of gevoelens heeft. Voor zoover als de Bijbel aangaat, kan ik niet vinden van welk gedeelte van dat boek u dit besluit kunt vormen.”

„Wel Mr. Brown, uwe eigen taal gebruikende, voor zoover als de Bijbel aangaat, laat ons doen zooals Jesaja gebiedt, tot de wet en de getuigenis (Jes. 8 : 20) en ik zal u overtuigen, dat de Bijbel duidelijk het feit aantoonst, dat de Vader, Zoon en Heilige Geest één zijn. Inderdaad, Jezus zelf verklaarde, dat Hij en de Vader één zijn (Joh. 10 : 10). Is dat niet waar?”

„Verontschuldigd mij,” zei Durant, „maar is het voor ons niet redelijker om te gelooven, dat Hij en Zijn Vader vereenigd zijn in alle dingen als één persoon — niet dat zij werkelijk één en dezelfde persoonlijkheid zijn?”

„Zeker niet,” zei de geestelijke, „onze Zaligmaker meende wat Hij zeide, toen Hij verklaarde dat Hij en Zijnen Vader één waren.”

„Ik verschil met u,” zei de vreemdeling, „want Hij vroeg ook Zijnen Vader om Zijne discipelen één te maken, zooals Hij en de Vader één waren, als gij tot aanhaling wilt zien Joh. 17 : 20 en 21, en volgens uw argument was het Zijne wensch, dat die discipelen hunne onderscheiden en afzonderlijke eenzelvigheid verloren.”

„Vreemdeling,” zei Mr. Brown, „uw inzicht van de zaak, ik moet het erkennen, schijnt redelijk.”

„Laat mij u vragen,” zei de prediker, „zeide Jezus niet, die mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien,” (Joh. 14 : 9).

„Ja,” zei de westersche, „want als Paulus zeide: „Hij is het

uitgedrukte beeld zijner (des Vaders) zelfstandigheid" (Hebr. 1:3), en daar dit het geval was kon Jezus hun wel doen verstaan, dat wanneer zij den één gezien hadden, ook den ander hadden gezien. Toen Jezus heenging om te bidden, zeide Hij, Mijn Vader! indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van mij voorbijgaan! doch niet, gelijk Ik wil, maar Gij wilt" (Matt. 26:39), Nu dan, tot wien bad onze Zaligmaker? Vroeg Hij een voorrecht van Zichzelf?"

"O neen; Hij bad toen tot den Heiligen Geest."

"Bij zoodanige toestemming hebt gij één der drie van Jesus gescheiden, want in het begin verklaardet gij, dat de drie één waren; en nu dat wij één der drie van de andere gescheiden hebben; laat ons zien of wij de twee anderen kunnen scheiden. Om dit te doen, verwijs ik u naar het verslag van het martelaarschap van Stephanus. Terwijl hij gesteendigd werd zag hij op naar den hemel en zag de heerlijkheid Gods en dat Jezus ter rechterhand Gods stond. (Hand. 7:55). Zou het niet onmogelijk voor een persoon zijn, om aan zijn eigen rechterhand te staan? Om verder te bewijzen, dat Jezus een gescheiden persoon van den Vader is, zoo willen wij verder het verslag van Zijn Doop beschouwen. Toen Hij uit het water voortkwam, wat was het dat toen in den vorm van een duif op Hem kwam?" (Matt. 3:16).

"Ons wordt gezegd, dat het de Geest Gods is."

"Juist zoo! En wiens stem was het die van den hemel sprak, „Deze is mijn geliefde Zoon, in denwelken Ik Mijn welbehagen heb?" (Matt. 3:17). Nu, let op, daar was Jezus die juist uit het water was voortgekomen, zijnde één persoon, de Heilige Geest welke nedergedaald was en op Hem rustte in den vorm van een duif, maakt twee personen; en treft u het idee niet zeer krachtig, dat de stem van den hemel tot den derden persoon behoorde? En daar wil ik uwe aandacht op vestigen."

De geestelijke begon opgewonden te worden. Hij zeide: „Dit zijn dingen die wij niet behoeven te verstaan; en mijne jonge vrienden, ik raad u, zulke dwaze ideeën los te laten, want..."

"Verontschuldig mij. Zei u „dwaze ideeën? Wel, mijn waarde heer, ons wordt in den Bijbel verteld dat, dit het eeuwige leven is, dat zij U kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt! (Joh, 17:3). Daarom moet het onze eerste plicht zijn, het karakter en wezen Gods uit te vinden. Gij zegt, dat het van ons niet verwacht wordt deze dingen te verstaan, terwijl de Bijbel zegt, dat het deze zijn welke wij moeten verstaan als wij het eeuwige leven verlangen. Hij zegt ook, dat wij de menselijke dingen door den geest des menschen kunnen verstaan, maar dat om de dingen Gods te verstaan, wij den Geest Gods moeten hebben; en daar u voorgeeft één Zijner dienst-knechten te zijn, zoo wordt van u verwacht, dat gij in het bezit zijt van het noodige licht om den waren en levenden God en Jezus Christus, dien Hij gezonden heeft, te verstaan. Gij zegt, God heeft geen lichaam; had onze Zaligmaker er één? Als dit zoo is, dan heeft de Vader er een, want ik heb juist van de woorden van

Paulus aangetoond, dat Jezus het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid is. (Hebr. 1:3). Jezus verscheen in het midden Zijner discipelen, na Zijne opstanding, met een lichaam van vleesch en beenderen, en zeide tot Zijne discipelen, dat zij zich omtrent dit punt konden overtuigen door Hem aan te raken; „want”, zeide Hij, „Een geest heeft geen vleesch en beenen, gelijk gij ziet dat Ik heb”. (Luk. 24:39). Daarna vroeg Hij iets om te eten en Hij at (verzen 42 en 43) en met dit tastbare lichaam voer Hij op ten hemel en stond, zooals Stefanus zegt, ter rechterhand Gods. (Hand. 7:55). Nu, indien Hij geen lichaam had, wat gebeurde er dan met dat wat Hij met Zich nam?”

„Dit is onzin! Gij weet dat Hij een geest is, en ik denk, dat het beter is niet te diep in dingen door te dringen, welke ons niet toegestaan zijn te verstaan”.

„Ik bid u luister een weinig langer, want ik heb nog meer te zeggen in betrekking tot wat gij onzin noemt, doch als het dit is, dan moet ik volhouden, dat de Bijbel onzin is. Gij zegt, God is een geest; bewijst dit, dat Hij geen lichaam heeft? Ons wordt gezegd, dat wij Hem in den geest moeten aanbidden. Moet ik hieruit verstaan, dat wij Hem zonder lichaam moeten aanbidden? Hebt gij een geest? Ja. Hebt gij een lichaam? Ja, Ben u gemaakt naar Gods beeld, naar geest en lichaam? Zoo zegt de Bijbel: De mensch is geschapen naar Gods beeld. (Gen. 1:26, 27) Dan heeft God een lichaam en hieruit volgt, dat Hij ook deelen heeft. Mozes sprak met Hem van aangezicht tot aangezicht, gelijk een man met zijn vriend spreekt. (Ex. 33:11), en hij zag ook zijn achterste deelen. Hij beloofde (Num. 12:8) om met Mozes van mond tot mond te spreken. Ons wordt in het vijfde hoofdstuk van Deuteronomium gezegd, dat Hij een hand en arm heeft. De Psalm (139:16) zegt ons, dat Hij oogen heeft en Jesaja (30:27) zegt: Hij heeft lippen en een tong. Johannes beschrijft Zijn hoofd, haar en oogen. (Openb. 1:14). En om over gevoelens te spreken, ons wordt in de Bijbel gezegd, dat Hij liefheeft en een jaloeersch God is. Zijn dit geen deelen en gevoelens? Het schijnt, dat allen die in de Schriften gelooven, besluiten moeten, dat dit deelen en gevoelens zijn, en dat de Schepper een God is, naar Wiens gelijkenis wij geschapen zijn”.

„Wel ik had geen idee, toen ik dit gesprek begon met Mr. BROWN, dat ik in u zulk een tegenstander zou vinden. Iemand zou tot het besluit komen, dat gij eene studie van den Bijbel gemaakt hebt”.

„Ik heb als christen het verslag bestudeerd; in waarheid hebben mijne ouders mij op zeer jeugdigen leeftijd een belangrijk vers van buiten laten leeren, hetwelk in dat goede oude boek staat. Het wordt gevonden in het vijfde hoofdstuk van het Évangelie van Johannes, zijnde het 39ste vers en luidt als volgt: Onderzoekt de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben; en die zijn het die van Mij getuigen”.

„Dat is goed zoo, maar ik moet u wederom waarschuwen

tegen het verdiepen in verborgenheden, welke wij niet kunnen verstaan”.

„Maar Petrus zegt ons, „dat geene profetie der Schrift van eigene uitlegging is” (II Petrus 1 : 20) en dit zijn de dingen waarover wij naar informatie zoeken; want aan gebrek van informatie bij de leeraars omtrent deze punten is tot een groot gedeelte oorzaak, dat vele personen vandaag van hetzelfde gevoelen als Mr. BROWN zijn”.

„Als uwe bewering waar is, dan zou het misschien beter voor mij zijn om terug te trekken en Mr. BROWN in uwe handen over te laten”.

„Ik vraag u verschooning”, zeide Durant, „ik wilde u niet beledigen; ik wil trachten om voorzichtiger gedurende het overige van het gesprek te zijn”.

„Wij willen het gesprek tot later verdagen. Van avond wilde ik slechts kort vertoeven, daar ik eene belangrijke bezigheid heb; indien u mij dus wilt verontschuldigen, dan wensch ik u allen een goeden avond”.

En dit zeggende, vertrok de geestelijke in geen aangenaam humeur.

(Wordt vervolgd.)

De vrouw als Echtgenoot en Moeder.

Terwijl de man buiten in het vijandelijke leven, in den strijd voor het bestaan al zijne kracht noodig heeft, beheerscht de verstandige vrouw in zachtmoedigheid en deugd het huis.

De roeping van de echtgenoot en moeder is van zulk een onmetelijk hooge beteekenis, dat reeds de natuur op eene voorzienige wijze aan de vrouw eenen natuurlijken bijstand verleend heeft in de veelvermogende liefde. Een rijk en diep gemoedsleven toont haar den rechten weg; en wee de vrouw, die op eene oppervlakkige manier, met geweld zich aan de natuurlijke plichten onttrekt.

Het is een teeken van onzen tijd, waar het nieuwere steeds het nieuwe overvleugelt, dat die overeilende haast zich ook in het sluiten van huwelijksbanden toont. Zonder de hooge plichten te gedenken, begeven zich duizenden en duizenden in het huwelijk. Aan een opkomend gevoel der driften gevolg gevende, of door geldelijke voordeelen verlokkt, sluiten jonge lieden eenen bond voor het leven, die slechts na rijpe overlegging zou moeten geschieden. Kunnen zulke oppervlakkige schepsels waardige echtgenooten en moeders zijn, wien het geluk en het ongeluk van eene gansche familie in de handen gelegd moet worden?

Of men rijk is of arm, voornaam of nietig, overal zijn de plichten van de echtgenoot en moeder de dezelfde. Op haar ligt de verplichting, haren man eene getrouwe gezellin, eene vriendin in den diepsten zin des woords, te zijn. Met gewetensvolle trouw en wijze berekening moet zij de haar gegeven middelen gebruiken. Zij moet zorgen voor zijne rust en zijne gezelligheid na de moeite

en het werk van den dag. Zijne zorgen bewegen ook haar hart, zijn geluk is ook het hare. Met wat een indrukwekkende ernst staat voor ons de eenvoudige vrouw uit het volk van Stauffach, in het beroemde schouwspel, — terwijl zij met roerende innigheid ons den weg der plicht toont, en zegt:

Zoo ernstig, vriend? nu ken ik u niet meer,
Reeds vele dagen zie ik 't zwijgerd aan,
Hoe donk're wolken op uw voorhoofd zijn,
En op uw harte stille weemoed drukt.
Vertrouw het mij, ik ben uw trouwe vrouw,
En mijne wederhelft nu vorder ik van uw verdriet.

Zoo spreekt eene trouwe gade en draagt de zorgen van haren echtgenoot mede. Wel zijn er omstandigheden, zelfzuchtige, gevoellooze mannen, die den weg der plicht voor de vrouw een zwaar, met doornen bezaaid pad maken. De zwakke vrouw dreigt dikwijls daar nêer te vallen; doch de alvermogende liefde toont zich als een steunende staf. Het is gemakkelijk op den breeden weg der lust en vreugde te wandelen; doch niet te struikelen op het smalle pad van tegenspoed toont eerst de waarde eener vrouw aan. Liefde is het wachtwoord, dat alle deuren opent. Het onvermoeide streven naar eene volmaaktheid, de vergevende liefde die nooit verzaagt, kan het hart van den dwalenden man overwinnen; zij kan hem op den weg der plicht voeren.

De roeping der moeder verlangt nog veel meer van de vrouw, dan die van de echtgenoot. De vader zorgt en werkt onvermoeid voor het dagelijksch onderhoud van zijne kinderen. Hij geeft een goed of een slecht voorbeeld, en legt daardoor het zaad in het ontvankelijke hart van het kind. Doch de opvoeding van het gemoed, het onvermoeide waken over de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van de kinderen, is aan de moeder toevertrouwd. Het is een aangenomen feit, dat de voornaamste mannen zeer verstandige moeders gehad hebben. Het karakter der kinderen uit te vinden en de rechte behandeling er van, en met immer opofferende liefde te beminnen, is het veld van de vrouw en moeder.

De overdrevene moederliefde kan echter gemakkelijk in verderfelijke apenliefde overgaan. Daarom onderscheiden wij op het gebied der opvoeding: *Oproeden* en *bederven* — *gewennen* en *verwennen*.

Wanneer wij onszelven op lateren leeftijd afvragen, wat wij de ouders wel het meest te danken hebben, zoo is het zeker de goede gewoonte, iets dat schijnbaar onverdragelijk is, iets onaangenaams te verdragen, onze wenschen zoo klein mogelijk te stellen, over weinig blijde zijn; het is ons zeker reeds tot nut geweest. Hoe hard het voor het moederhart ook valt, booze eigenschappen door strengheid af te leeren, zoo is het toch de plicht der liefde, de kinderen op eenen ernstigen levensweg voor te bereiden, geest en lichaam moeten sterk gemaakt worden, om in den strijd des levens iets te leveren, te verdragen en op te offeren. Gaat het den

kinderen in het leven goed, zooveel te beter. Een bescheiden mensch, die aan opoffering gewend is geworden, kan het geluk dubbel genieten. Komen echter dagen, van dewelke wij zagen, dat zij ons niet bevalen, zoo zal de zegen der eerste opvoeding zijne vruchten dragen. Het hart is als staal, en de storm kan het wel buigen, doch niet breken. Dat noemen wij *opvoeden* — *gewennen*.

In onzen tijd echter, waar men op zooveel aanspraak maakt, wordt de jeugd verzwakt. De blinde moederliefde zoekt iedere kleine lust van het kind te bevredigen, in plaats van hetzelfde met bloot hoofd en hals, zooveel mogelijk in de open lucht rond te laten loopen. De korte rokjes en broekjes gaan in belachelijke ironie samen met de elegante hoofdbedeksels van onze opgetooide meisjes; de passende kleur van de kousen met het kleed is veel gewichtiger dan de kwaliteit van de wol; elegant is de hoofdzaak. Slechte schoenzolen verkrijgen lang niet die aandacht, alhoewel een goede, warme schoen volstrekt noodig is als eene bescherming tegen verkoudheid. Een vroegrijp, hartstochtelijk wezen, in plaats van kinderlijke, naieve vroolijkheid, is het gevolg van deze dwaze opvoeding. Luimen en ontevredenheid heerschen reeds in het hart van het kind. Waar de wil van het kind alleen gezag voert en gehoorzaamheid tegenover de ouders niet gekend wordt, daar ziet het er treurig uit met de vrouw als moeder. Niet alleen is er kommer en onbehagelijkheid in het huis, waar de tuchteloze opvoeding heerscht, maar de zielsontwikkeling der kinderen leidt er bedenkelijk onder. Hoe kan zich uit een bedorven, zelfzuchtig kind een man van wilskracht ontwikkelen? Hoe zwaar lijden de kinderen later zelfs daaronder, wanneer zij onder eene hoogere autoriteit staan! Slechts met smart en moeite buigt zich de wil, die nooit zelfverloochening gekend heeft, wiens wenschen allen vervuld, en wiens leed altijd dadelijk gestild geworden is. Die zijne kinderen liefheeft, tuchtigt hen, dat is eene oude waarheid. Aan wat bittere teleurstellingen zijn die verwende meisjes onderworpen, wanneer in den echt het verwennen ophoudt, en de ernstige verplichtingen van het leven op hen nederkomen. Weldra zal de nog gewillige kracht verslappen, die niet door zorgzame opvoeding gehard is geworden. En de verwende zonen, voor wie het levensgenot en hunne eigene persoonlijkheid steeds de hoofzaak is, hoe zwaar wordt hun later de met zooveel opoffering verbondene plicht van den echtgenoot en vader? Indien zij echter in de jeugd aan zelfverloochening, zelfbeheersching en opoffering gewend geworden waren, hoe liefelijk en vreedzaam is dan het familieleven, en de zegen der goede opvoeding plant zich voort tot in het derde en vierde lid!

Alle ongelukken kan men, wel is waar niet afwenden, doch vele, door welke zooveel misverstand, ellende en ontevredenheid ontstaan, kunnen door eene verstandige strenge moeder verhinderd worden. In hare hand ligt het geluk der kinderen en ook de toekomst van een toekomstend geslacht.

(Der Stern).

De Siter.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

FRED. PIEPER, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Onze reis door de Zending

(Vervolg van bladz. 250).

X
Aug 21
Zaterdag den 21sten Augustus begaven wij ons naar Luik, België, alwaar wij na eene reis van zes uren laat in den avond aankwamen. Het deed ons genoegen zooals gewoonlijk eenige der broeders zendelingen en eenige kennissen aan het station te vinden, welke ons kwamen afhalen. Wij begaven ons direkt naar de familie R. Creuwels, welke wij in goeden welstand aantroffen en van wier gastvrijheid wij gebruik maakten.

22 Zondagmiddag begaven wij ons naar Seraing alwaar zich het nieuwe vergaderlokaal van de vertakkingen in Ougrée en Seraing bevindt. Het is zeer goed gelegen en kan omtrent 80 personen bevatten. Wij hadden daar in den namiddag eene heerlijke vergadering, waaraan ook verschillende vrienden deel namen.

Zondagavond werd eene nieuwe zaal in de stad Luik geopend. Dezelve is nog beter gelegen dan die in Seraing, zeer goed ingericht en kan omtrent 150 personen accomodeeren. Daar de couranten der stad het nieuws der opening dezer zaal een weinig hadden verspreid en wij meer personen verwachtten dan de zaal kon bevatten, zoo besloten wij alleen personen toe te laten, welke met de door ons voor dat doel gratis uitgegeven kaartjes voorzien waren. In den avond, toen de openingsvergadering werd gehouden, erkenden wij, dat deze maatregel eene uitmuntende geweest was. De vergadering, welke uitsluitend door betere personen bezocht was, werd in de grootste orde gehouden, terwijl de politie buiten de menigte in rust hield, welke geen toegang had kunnen verkrijgen, en was eene zeer gezegende. Na de vergadering verklaarden zich eenige personen tot debat over eenige der besproken leeringen gereed, hetwelk echter zeer spoedig tot ons voordeel uitliep en de waarde der vergadering in groote mate verhoogde.

23 Maandagavond werd eene tweede vergadering in dezelfde plaats gehouden, welke met gelijk goed succes bekroond werd.

24 Dinsdag bezochten wij vrienden en kennissen in Ougrée, Seraing en omstreken en Woensdag begaven wij ons naar Brussel, alwaar broeder G. S. Abels en Frank E. Hansen thans werkzaam zijn. Wij waren zeer blijde de Zion Ouderlingen in die groote stad druk aan het werk te vinden en in gezondheid te ontmoeten. Donderdagmiddag gingen wij naar het station om Rulon S. Wells, President der Europeesche zending en zijn eerste raadgever John W. Mc. Murrin, welke beiden van Parijs kwamen, af te halen. Het

veroorzaakte ons allen groote vreugde hun te ontmoeten en te vernemen, dat ook hunne reis door de verschillende steden van Europa, alwaar vertakkingen der Kerk bestaan, zeer voorspoedig was geweest. In den avond hadden wij eene zeer goede vergadering in Brussel waaraan al de Heiligen en eenige vrienden der waarheid deel namen.

27 Vrijdagmiddag keerden wij met broeder Wells en Mc. Murrin naar Luik terug; ook broeder Hansen begeleidde ons. Broeder Paul Roelofs en br. en zr. Creuiwels waren aan het station om ons af te halen. Wij gingen zooals gewoonlijk naar de familie Creuiwels en werden daar op de heerlijkste wijze onthaald. In den avond hadden wij eene andere vergadering in de Zondag vóór afgaande geopende zaal, dit maal vrije toegang. De geheele zaal was tot het uiterste gevuld en men vertelde ons dat omtrent 1000 menschen op straat hadden gestaan, wenschende de vergadering te bezoeken, welke echter geen toegang konden verkrijgen. Drie politie-agenten hadden het grootste werk om de orde te handhaven. De vooruit zichten in Luik, ofschoon wij met eene totale roomsch-katholieke bevolking hebben te doen, zijn in der daad zeer goed en wij hopen dat de broeders, welke thans daar geplaatst zijn om te werken, met des Heeren zegen nog vele tot de kennis der waarheid zullen brengen. Ook wenschen wij hier een woord van dank uit te spreken aan broeder R Creuiwels, welke ons gedurende die vergaderingen getrouw ter zijde heeft gestaan.

28 Zaterdag morgen begaven wij ons weer naar Rotterdam, waar Zondag de conferentie werd gehouden, waarvan wij in ons volgend nummer eene kleine beschrijving zullen geven.

Eene groote feestviering.

Er is nieuws omtrent het vijftig-jarige pionier-feest voorhanden en volgens al de gegeven verslagen moet het een verheven zaak geweest zijn en wordt het ééne van de grootste aanlokkelikheden genoemd, die ooit in Amerika gezien zijn. Men schat, dat er zestig duizend bezoekers aanwezig waren, de inwoners der stad niet mede gerekend. Aangaande den optocht van den laatsten dag spreekt de *Salt Lake Herald* als volgt:

„Utah heeft haar glorie aan de wereld getoond. De feestweek is voorbij en de dageraad van 50 andere jaren van vooruitgang is daar. De pionier zal spoedig verdwijnen en binnen enkele jaren zullen de kinderen van dezen dag het lot van dezen staat besturen. Maar onverschillig wat de toekomst ook brengt, onverschillig wat de mogelijkheden van verdere vooruitgang en ontwikkeling ook mogen zijn, zoo is er niet één die getuige was van de tooneelen, die gedurende de vervlogen week in deze stad voorvielen, die de zelve niet in zijn geheugen zal medevoeren zoolang als hij leeft. Het was eene grootsche feestviering, zooals er door geen andere stad in de wereld met viermaal zooveel inwoners ooit gevierd is.

Het was eene zegepraal van geestkracht, onderneeming en vaderlandsliefde.

Het geheele hart van Utah was in de gebeurtenis geworpen en de grootste geestdrift en patriotisme kenmerkte iedere trek der feestviering, vanaf het oogenblik dat de groep pioniers zich Dinsdagmorgen om het standbeeld van Brigham Young verzamelde, totdat de laatste vuurpijl gisteravond een goeden nacht wenschte aan de duizenden op Capitol heuvel. De leden van de halve eeuwfeestcommissie verdienen de lof hunner medeburgers in den hoogsten graad en er is niemand in den staat Utah die dit zal ontkennen. Het Mardi Grasfeest en de feestelijkheden der andere steden, alhoewel zij zeer belangwekkende gebeurtenissen en de plaatsen waar zij werden gehouden waardig waren, zijn niet te vergelijken met den luister van de vijf voorbijgegangene dagen in deze stad. Prachtige optochten welke nimmer huns gelijken hadden, noch in aantal of in uitwerking, duizenden marcheerende kinderen, een korps pioniers, die vóór vijftig jaren, het eerst hunne oogen op deze vallei richtten toen zij was in al de schoonheid harer woestheid; de rijkste voortbrengselen van het veld, de mijnen en fabrieken en boven alles Amerikaansche mannen en vrouwen die de voornaamste heerlijkheden van den staat zijn — zijn allen ten aanschouwe van de burgers van dezen en andere staten voorbij getrokken en de zegepralende uitroepen, welke uit meer dan 100.000 keelen voortkwamen, zullen ver buiten het Rotsgebergte gehoord worden en zullen doortrillen in ieder gedeelte van dit land, zoodat de oogen van het oosten en van het westen naar den jongsten der Vereenigde Staten zullen gewend zijn.

„Pionierdag” besloot de week van feestelijkheden en iedere trek er van werd met goed gevolg uitgevoerd.

De groote parade in den morgen was het voornaamste en niettegenstaande het feit, dat er vier andere parades gedurende de week geweest waren, zoo was de belangstelling in deze niet minder. Men had gedacht, dat drie of vier dagen geleden de straten op de meest denkbare wijze gevuld waren, maar de menigte volks, welke gisteren in de stad samengevloeid was, is bijna niet te begripen. Alles was gunstig voor dezen laatsten dag. Het scheen alsof de zor het heerlijkste scheen. Eene aangename koelte verminderde de warmte van dezen zomerdag. De zee van kleuren in de hoofdstraten scheen schooner dan ooit, en de schoone dochters van Utah welke op de straten wemelden, zagen er nimmer zoo bekoorlijk uit. Het volk kon niet wachten totdat de optocht begon. De ruimte die gebruikt werd om de afdeelingen samen te stellen, kon op zichzelf eene kleine stad bedekken en duizenden menschen verdrongen elkaâr in de straten, die voor dat doel gebruikt werden en sloegen de schoone versierde wagens en al de andere bijzonderheden van den optocht gade, terwijl deze zich tot den marsch gereed maakte. De optocht ving aan bij het monument, alwaar eene massa menschen verzameld waren, waarvan het aantal onmogelijk geschat kon worden.

De stroom van volk strekte zich uit langs de hoofdstraat tot waar de tribunes waren. De trottoirs waren afgesloten en men had eene poging gedaan om het volk uit de straat te houden door touwen te spannen, maar dit gelukte in het geheel niet omdat aldaar het volk was om den optocht te zien, en 100 politie-agenten bij ieder blok konden hen niet bedwongen hebben. Er was geen wanorde, maar de aanstekelijkheid van het feest werkte op een ieder en er heerschte een ernstig verlangen om zelfs niet één gedeelte der optocht te missen. Ramen en daken waren met menschen gevuld en de telegraafpalen met kleine jongens bezet. De tooneelen op de tribunes hadden op geen anderen dag huns gelijken gehad. Niemand trok er zich iets van aan of hij al of niet aan de zonnelijke zijde der straat was; het eenige doel was eene zitplaats te verkrijgen. De tribunes aan beide zijden der straat, welke over de geheele lengte van het blok liepen, waren volgepropt en ten minste 10 000 personen aanschouwden van daar den optocht. De volkshoop strekte zich uit langs de Mainstraat naar Fifthstraat, en ook langs Fourthstraat en Statestraat tot op First South en in waarheid verder overal waar de trein passeeren moest. Voldoende gelegenheid werd aan ieder gegeven om de optocht te aanschouwen, want de lengte der marsch was omtrent vier mijlen, beslaande 28 blokken. Tot vermeerdering der plaatsruimte door de andere optochten ingenomen, maakte deze een omweg door de bewoonde afdeeling, gaande oostwaarts bij Fifth Southstraat tot aan Fifth Eaststraat en keerde terug bij South Temple.

Het bevel tot afmarcheeren werd juist ten 11 uur gegeven en de optocht begon zijn langen tocht tusschen twee muren van menschen en met de lucht weerklinkende van de muziek der korpsen en de kreten van het volk. De leden der feestcommissie waren op de toeschouwers-standplaats op de tribunes en achter hen bevonden zich een aantal koninginnen van het land. De gewone politie geleidde met den hoofd-commissaris en helpers, en de algemeene directeur met zijnen staf gingen den optocht vooraf en daarop volgden de militairen die heden voor het eerst gedurende deze week verschenen. Het muziekkorps van fort Douglas ging vooraf en werd gevolgd door kolonel Kent en zijn staf. Toen volgde het vier en twintigste Vereenigde Staten Infanterie in volkomen orde marcheerende en bij iederen voetstap een uitbundig gejuich uitlokkende. Troep F. van het Negende Cavalerie van fort Duchesne volgde toen en daarop Gouverneur Heber M. Wells met staf te paard en begeleid door het korps van de Knights of Pythias.

De gouverneur werd overal met geestdrift ontvangen en werd bezig gehouden om de begroetingen van alle zijden te beantwoorden. Hij werd gevolgd door de Nationale Garde van Utah, welke als gewoonlijk eene goede vertooning maakte en in groot aantal was opgekomen.

Alle soldaten zoowel van het land als van den staat werden op ieder punt waar zij zichtbaar werden luide toegejuicht. De overgeblevenen van het Mormonen-Battaillon, van de Indianenbe-

weging en van het Nauvoo Legioen met korps waren toen aan de orde en werden met warmte begroet.

De grootste ovatie werd misschien aan den eerbiedwaardigen President Woodruff gegeven, die in een open rijtuig verscheen.

Bij de tribunes voornamelijk, alwaar zoo vele pioniers en oude menschen waren verzameld, stonden de toeschouwers op en juichten zij het oude hoofd der Kerk telkens weder toe. President Woodruff werd gevolgd door eenige honderden pioniers te voet en de geestdrift brak bij hunne verschijning op nieuw uit. Vele van de pioniers verlieten den optocht op hunnen terugmarsch langs de tribunes, daar zij toen reeds meer dan een mijl geloopt hadden. De verwaarloosde slang of draak van het groote Zoutmeer verwekte veel vermaak. Sommige overblijfselen van vroegere dagen waren de volgende dingen en het volk juichte hen onophoudelijk toe. Eerst waren er twee wagens, door Brigham Young gebruikt op zijn reis over de vlakten.

Een werd door zijne kleinkinderen getrokken en de ander door ossen. Daarna kwam het rijtuig van Heber C. Kimball, door ossen getrokken en gevolgd door eene lange reeks zijner nakomelingen. Mrs. Melissa Kimball was in een rijtuig tegenwoordig. Het „old sow” kanon, dat mede over de vlakten gebracht was, volgde met een aantal andere pioniereigenaardigheden. De oude pony, expres ridders, verwekte een groot applaus door hunne wilde galop door de straten, vergezeld door het afschieten van revolveren.

Toen kwam de grootste aantrekkelijkheid van den pionier-optocht en het schouwspel was van dien aard als er misschien nooit één in dit land aanschouwd was, misschien uitgenomen op de vlakten, tusschen hier en de Missouri rivier, 50 jaren geleden. Het was eene voorstelling van den oorspronkelijken pioniertrein die het eerst deze vallei inkwam. De uitvoering was volkomen in ieder onderdeel en de jongelingen en jongedochters van thans vereenigden zich in de hartelijke toejuichingen die gegeven werden. Het was ongetwijfeld iets dat eenig in zijn soort was van de geheele feestviering.

Het zou onmogelijk zijn om eene volledige beschrijving er van te geven, daar het een schouwspel was, dat met de oogen gezien moet worden om het te waardeeren. Het was eene herinnering aan een vervlogen eeuw, iets om de harten te ontroeren van oude mannen en vrouwen, die terug konden blikken tot de dagen toen zij de vermoeiende reis maakten over de wildernissen en de bergen in een trein, waarvan deze eene tegenpartij was. Er waren 20 of 30 van de oude met linnen overdekte wagens en terwijl de optocht voorbij ging scheen het onmogelijk, dat al de omringende bewijzen van vooruitgang en welvaart, welke overal zoo overvloedig waren, hun oorsprong hadden in eene bron gelijk aan die vervallen oude wagens en zaken die ten aanschouwen voorbij gingen. De pioniers zelf, sommigen hunner waren vrouwen, dreven enkelen van de wagens en een half dozijn ouden en jongen gezichten tuurden tusschen de gordijnen door en al het volk, dat

met de wagens was, was naar behooren in pionierkleeding gekleed. Oude kachelpijpen staken door den kap of hingen aan de zijden der wagens. Oude ploegen, wiegen, zeisen, en alle soorten van oude landbouwgereedschappen waren tegenwoordig en hokken en kooien met varkens en kippen waren onder de wagens vast gehecht. Een wagen werd door eene koe en een muilezel te zamen ingespannen getrokken en een andere wagen had een wiel verloren en eene zijde werd door een paal opgehouden. Het volk werd niet moede om alles te aanschouwen en ieder onderdeel gade te slaan. Het zou moeilijk zijn eene volkomener en gelukkiger voorstelling dan deze was te denken.

De trein was het einde van de onderscheid makende pionierafdeeling van den optocht. De twee andere afdeelingen waren weder voortbrengselen van de optochten van Woensdag, Donderdag en Vrijdag en al de schoone kenmerken van het praalvertoon van den vooruitgang, de kinderafdeelingen, de verlichtte optocht en de afdeelingen van het land werden wederom gezien, en juist zooveel gewaardeerd als toen zij voor het eerst voorgesteld werden. De afdeelingen van vooruitgang en de verlichtte waren in ééne afdeeling en die der kinderen en van het land in eene andere. Een groot aantal particuliere wagens volgden den geregelden optocht. Het nam voor den optocht anderhalf uur om tusschen de tribunes door te gaan en bijna vier uren verliepen tusschen het oogenblik dat de optocht begon en dat de laatste afdeeling het punt bereikte waar den optocht ontbonden werd. Het was werkelijk een vermoeiende marsch, in het bijzonder voor vele van de kinderen die er deel van uitmaakten, maar een ieder die iets met den optocht te doen had nam er met gretigheid en geesdrift deel aan en met het besluit, om er een schitterend gevolg aan te geven en wat het ook geweest is, en iets dat altijd in de gedachten van een ieder die het zag zal voortleven.

Sleutel voor Godgeleerdheid.

(Vervolg van blz. 253).

Van uit dit middelpunt van wetenschap en hemelsch licht vloeiden stralen, die met behulp van buitenlandsche bediening verdoordrong, en het aanbreken van dien glansrijken dag deed voorlichten, welke bestemd is, om over de geheele aarde aan te breken en voor altijd te schijnen.

Apostelen, Hoogepriesters, Ouderlingen, Raadgevers en Bedienaren in alle rangen verzamelde onze jeugdige profeet en held hier bijeen en zij werden onderwezen in deze groote school der Godgeleerdheid en geestelijke wijsbegeerte, terwijl een honderd duizend volgelingen in het land en van over de zee naar dit middelpunt uitzagen om licht en onderricht.

Zoodanig was de voortgang van de wetenschap der Godgeleerdheid, in deze eeuw hersteld; zoodanig de gevolgen van de

veertienjarige bediening van een ongeletterd jongeling, predikende in de wildernis bekeering en doop tot vergeving van zonden en houdende de sleutelen dezer goddelijke, eeuwige macht.

Zijn ongeëvenaard succes en steeds toenemende invloed, deed zijne vroegere vervolgers ontstellen en deed hunne jaloerschheid en afgunst tot het toppunt van waanzin en dolheid geraken.

Verschillende afdeelingen van Illinois in vereeniging met de vroegere vijanden die de Heiligen in Missouri hadden beroofd en verdelgd, riepen publieke vergaderingen te zamen, vaardigden besluiten uit, om de stad Nauvoo te vernietigen en de Heiligen nogmaals te dwingen, hunne huizen en landerijen over te laten in het bezit van landroovers. Zij maakten tevens een verbond, om het leven van den jongen Joseph te nemen.

Om dezen overstelpenden storm te wederstaan, stelde onze held en profeet zijn leger van zesduizend man in orde in zijne geliefde stad Nauvoo, toebereid tot eene krachtige verdediging en den aanval verwachtende. De laffe vijand ontdekte spoedig de ongeschiktheid van een openlijken aanval en besloot tot een krijgslist, zij deden een overheidspersoon, die een hunner was, een bevelschrift uitvaardigen en een gerechtsdienaar zenden om Joseph in het midden te brengen van hen, die zijnen dood gezworen hadden. Zich aan deze bedriegerij te onderwerpen, zou zijn het leven te verliezen. Het te wederstaan als verraad beschouwd worden en zou al de krachten van den staat over hem brengen. Deze krijgslist gelukte; Nauvoo, zijn leger en generaal werden in opstand verklaard. Zijne Excellentie Thomas Ford, gouverneur van den staat Illinois kwam naar de plaats van botsing, nam de zijde der vijanden in en vereenigde zijne troepen inderdaad met hunne krachten.

Met deze geduchte macht marcheerde hij naar Carthage, eene kleine stad, achttien mijlen van Nauvoo gelegen. Daarop zond hij een kapitein, Singleton genaamd, om het bevel over het korps van Nauvoo op zich te nemen en gebod den luitenant-generaal, zich naar Carthage te begeven en zich in handen te stellen van hen, die zich in het openbaar vereenigd hadden, om zijn leven te nemen. Liever dan zich aan deze beleedigingen en vernederende eischen te onderwerpen, had dit korps met vreugde naar Carthage gemarcheerd en deze laffe troep opstandelingen tegen de Amerikaansche wetten en al de menschelijke rechten aan stukken gesneden.

Maar de Heiligen waren tusschen twee machtige staten woonachtig, die nu vereenigd waren tegen de wetten, instellingen en vrijheden hunner landen. Een leger te vernietigen, of zelfs maar het weerstaan hunner buitensporige eischen, zou zijn, de overstelpende machten van de wreede, onkundige en meer dan wilde wezens, die reeds lang naar hunne plundering en bloed dorstten, over zich en hunne families te halen.

De jonge profeet had geen vertrouwen in de belofte van den gouverneur, om zijn persoon te beschermen. Hij gevoelde, dat het uur gekomen was, dat zijn bloed alleen den vijand kon bevredigen en het leven zijner kudde sparen. Hij bedwong de be-

geerte van het korps, verzocht hun ter wille van de liefde, die zij altijd voor hem hadden gekoesterd, als een Profeet en Apostel, en smeekte hun, ter wille van den eerbied en het vertrouwen, dat zij aan hem als hun generaal steeds betoond hadden, zich aan de buitensporige eischen van den gouverneur te onderwerpen en het verder aan God over te laten. Daarna nam hij een liefderijk afscheid van zijn geliefd korps, dat als in tranen wegsmolt, rukte zich los uit de omarming zijner bejaarde moeder en bijna krankzinnige vrouw en kinderen en vertrok naar Carthage. Hij werd vergezeld door zijn broeder Hyrum en twee der Twaalven, die niet op buitenlandsche zending waren, daar deze hem niet wilden verlaten. Hij was opweg opgeruimd, doch ernstig. Hij sprak weinig, maar zeide tot zijne metgezellen: *„Als een lam ga ik naar den slachter, maar ik ben kalm als een zomermorgen; ik heb een vrij geweten tegenover God en menschen; ik zal onschuldig sterven en het zal eenmaal van mij gezegd worden, hij werd in koelen bloede vermoord.”*

Te Carthage aangekomen zijnde, gaf hij zich aan zijne vijanden over, in antwoord op de beschuldiging in het oorspronkelijke geschrift, tot welks opstelling alle machten van den gouverneur zich hadden moeten verzamelen, en werd toen naar de gevangenis gevoerd om zich te verantwoorden tegen de beschuldiging van verraad.

In dezen kerker was hij steeds vergezeld door de twee apostelen en zijn broeder Hyrum, welke besloten waren met hem te sterven. (Wordt vervolgd.)

De Hoogste Plicht.

Indien er voor ouders eene plicht bestaat die meer heilig is dan eenige andere, voor de getrouwheid aan dewelke meer nauwkeurige rekenschap zal gevraagd worden, en die de eeuwige hoop der ouders meer ernstig beïnvloeden zal, is het, de plicht van kinderen godsdienstig op te voeden. Het nalaten ervan berooft niet alleen den Heer van „een zaad om Hem te loven”, belemmert Zijne glorie in de wereld, en Christus' belooning voor „de angst Zijner ziel”, maar is ook eene meest onnatuurlijke misdaad tegen het kind zelf. Zal God geen rekenschap vragen voor de diepe wonde, welke op deze wijze geslagen wordt?

Overleden

JAKOBUS ESMELJER, geb. 19 Juni 1852 te Ranswoudeu, is den 19den Augustus 1897 te Arnhem overleden.

I N H O U D:

Eene vriendschappelijke discussie	Blz. 257	Sleutel voor Godgeleerdheid	Blz. 270
De vrouw als Echtgenoot en Moeder	„ 262	De hoogste plicht	„ 272
Onze reis door de Zending	„ 265	Overleden	„ 272
Eene groote feestviering	„ 266		

Uitgave van FRED. PIEPER, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.